

Kot'átka

Já jsem malý pořádníček

19. 10. – 23. 10. 2020

- seznámení s částmi oblečení, péče o své oblečení (skládání, zapínání knoflíků a zipů, ukládání oblečení do skříněk), péče o hračky a pomůcky, ukládání na určené místo, seznámení s částmi dne, co děláme celý den

Děti ve věku 2 – 3 roky	1
Děti ve věku 4 roky	2

Rozvoj pohybových schopností

- **Pohybová básnička „Malý brouček“** (viz. příloha) 1. – 2. – soustředit se na pohyby a koordinaci svého těla, umět opakovat pohyby dle učitelky
- **Opakování pohybových básniček:** 1. – 2. „Brambora“, „Bublina“, „Jablíčko“, „Náš táta šel na houby“
- **Grafomotorika - 1. - 2. – „Babiččino klubičko“** – nácvik kruhu, uvolnění paže (ramenního a loketního kloubu, zápěstí), papír A2, kresba trojhrannou pastelkou, motivace reálným klubičkem a říkankou „Klubičko“ – viz. příloha, 1. respektujeme fyziologický úchop, 2. dbáme na správný úchop, společná práce všech dětí
- **Procvičování rozepínání a zapínání knoflíků, patentů na hadrovém panáku** 1. – 2. (rozvoj jemné motoriky)
- **Věšení prádla na šňůru** – 1. – 2. pomocí kolíčků věšíme oblečení pro panenky na šňůru (rozvoj jemné motoriky)
- **Kolíčky** – 1. – 2. připínání kolíčků na karton podle barvy (rozvoj jemné motoriky, znalost barev)
- **Omalovánky - 1. - 2. podzimní omalovánky** – motivace tištěným obrázkem ke kresbě, slovní motivace k volné kresbě
- **Volný, přirozený pohyb na školní zahradě** – 1. – 2. -běhání (hra na honěnou), skákání, hry s balony (fotbal, házení, koulení), houpání, jízda na odrážedlech, manipulace s přírodninami, hry na písku.

- **Postupné zdokonalování v sebeobsluze** – motivace dětí, pochvaly i za drobné zlepšení, snažit se dětem pomáhat, ale děti motivovat také ke snaze o samostatnost.

Rozvoj myšlení a řeči

- **Říkanka k úklidu hraček** – 1. – 2. – seznámení s novou říkankou (motivační), osvojení si textu, schopnost zapamatování si říkanky, viz příloha
- **Pojmenování částí oblečení** – 1. – 2. ukázka a pojmenování oblečení, co máme na sobě, ukázka obrázků oblečení
- **Hra „Oblečení“** - 1. – 2. děti si z hromady oblečení uprostřed kruhu vyndají jeden kus, pojmenují ho a řeknou, na jakou část těla se obléká
- **Přiřazování obrázků oblečení – co nosíme v létě x v zimě** 1. – 2.
- **Hra „Najdi svou bačkory“** – 1. – 2. dáme všechny bačkory na hromádku a děti hledají tu svou do páru (druhou si ponechají na noze, trénování obouvání a zouvání; 2. starší děti hledají obě své bačkory
- **Hra - „Čáp ztratil čepičku“** – 1. – 2. hra na poznávání barev, 2. poznávají i další barvy, (pochopení pravidel, pojmenování základních i rozšířených barev
- **Jazyková chvilka – DC** - foukání do papírových triček (sušíme prádlo)
 - GM-** „pan domácí“ - cvičení s jazykem
 - RC-** vytleskávání názvů oblečení
- **Společné hry s kamarádem** - 1. – 2. - dodržování dohodnutých pravidel her a chování
- **Námětové hry – žehlení a praní oblečení, oblékání panenek** 1. – 2. – podpora kamarádských vztahů
- **Ieporelo „Jak krtek ke kalhotkám přišel“** – 1. – 2. četba příběhu, ukázka obrázků, povídání o tom, co jsme slyšeli v pohádce, CČČD
- **poslech audioknihy nebo čtení pohádky – „Povídání o pejskovi a kočičce“ – „Jak našli panenku, která tence plakala“** – 1. – 2. četba příběhu, mravní poučení z příběhu – musíme si po sobě uklízet hračky, věci,... , CČČD
- **poslech audioknihy nebo čtení pohádky – „Povídání o pejskovi a kočičce“ – „O pyšné noční košilce“** – 1. – 2. motivační četba k VV, ukázka obrázků, ponaučení z příběhu, CČČD
- **VV – noční košilka** – 1. – 2. děti tiskají tiskátky z brambor (tiskátka s podzimmními motivy) natřenými barvou na papírovou noční košilku, motivace k činnosti – četba pohádky „O pyšné noční košilce“
- **Opakování písniček z předchozích týdnů a hra na hudební nástroje** 1. – 2. – „Máme draka“, „Vlaštovičko, let“, „Měla babka, čtyři jabka“, „Šel zahradník“, lidové písničky

- **Opakování hudebně-pohybových her** 1. – 2. Kolo, kolo, Pásla ovečky, Had leze z díry, Zajíček v své jamce - hudebně pohybové hry, umět se zapojit, chytnout se s dětmi a s učitelkami za ruku, dodržet pravidla hry

Přílohy:

Klubíčko

Motám, motám, klubíčko,
podívej se, babičko.
Napravíme za krátko,
co vyvedlo koťátko.

Básnička na mytí rukou – hygienické návyky

To jsou prsty, to jsou dlaně,
mýdlo s vodou patří na ně
a po mýdle dobré jídlo
a po jídle zase mýdlo.

Malý brouček

Malý brouček spinkal v trávě,
probudil se dneska právě.
Protáhnul si nožičky,
hlavičku i ručičky,
pak si nandal bačkůrky,
a utíkal do školky.

Říkanka k úklidu hraček

ŘÍKANKA pro **bystředěti**
www.bystredeti.cz
www.bystre-deti.cz

ÚKLID HRAČEK PO HRANÍ

*Když si hračky roztahám,
na místo je vždycky dám,
hračky se pak usmívají,
když pořádek kolem mají*

Obkreslení kamaráda – dokreslení oblečení

Pohádka - O pyšné noční košilce (Povídání o pejskovi a kočičce)

Považte, děti, co se pejskovi jednou stalo!

Hopsal, skákal, hrál si s kočičkou na louce, váleli sudy, dělali kotrmelce a všelijaké jiné komedie a přitom si někde vrazil do pacičky ostrý střep. Byl to malý střep, ale hodně to bolelo a nemohl na tu nožičku dobře došlápnout.

„Je to ale nerozum a neopatrnost,“ hubovala kočička, „nechat takhle někde válet střepy. To by lidé neměli nikdy dělat! Střepy se mají vždycky pěkně uklidit. Pak na to někdo šlápne, třeba některé zvířátko, nebo třeba i děti, když jsou bosy, a rozříznou si nožičku a pak to bolí a teče jim z toho krev. Pojd', pejsku, můj chudáčku, moje nynyny, ty můj pišulko a pišulánku, můj pišiši a pišišišínku, ty můj broučku zlatý, pojd' ty moje ubohá pišišindo, já tě vezmu domů a zavážu ti tlapičku, aby tě ta bolístka tak nebolela!“

Doma kočička pejskovi tlapičku pofoukala a vymyla a zavázala, aby ho ta bolístka tak nebolela. „Já se bojím, aby se mně z toho neudělal vřes,“ povídal pejsek, když mu to kočička zavazovala.

„Co aby se ti z toho neudělalo?“ divila se kočka.

„No, vřes aby se mně z toho neudělal. To se přece někdy z takových bolístek udělá velká bolenice, napuchne to, až je z toho velká boule, kolem je to červené a uvnitř bílé a tomu se říká vřes. A ten pak moc bolí.“ „Aha! — ty myslíš vřed!“ pochopila kočička.

„Ale ne! Vřes myslím. Přece vřed roste u lesa a dává se do vázy!“ řekl pejsek.

„Ale kdepak!“ řekla kočička, „to si to pleteš. Přece vřes se dává do vázy, a ne vřed. Hihhi, kdopak by si dával do vázy vřed! To se přece nedělá, to ne, to ne!“

„Ty si to pleteš!“ hádal se pejsek „Z bolístky se někdy udělá vřes a u lesa roste vřed. Tak je to!“

„Tak si tomu tedy říkej jak chceš, ale já se ti musím smát, až to povím dětem, tak se ti budou smát taky,“ řekla kočička a položila pejska na polštář.

Pejsek seděl na polštáři s tlapičkou zavázanou a čekal, až se mu na ní udělá ten vřes.

Čekal dlouho, vrtěl sebou všelijak, ale běhat nemohl, a tak mu byla dlouhá chvíle. „Co mám dělat, co mám dělat!“ naříkal, „já mám dlouhou chvíli. Prosím tě, kočičko, povídej mně něco.“

„A co bych ti povídala?“ řekla kočička.

„Povídej mně nějakou pohádku!“ řekl pejsek.

„A jakou?“ ptala se kočička.

„Nějakou hezkou,“ žádal pejsek. „Povídej, povídej!“

„Chtěl bys o noční košilce?“ ptala se kočička.

„Tak, o noční košilce, ale musí to s ní nakonec dobře dopadnout,“ poručil si pejsek.

„Tak tedy o noční košilce,“ řekla kočička a začala vypravovat:

„Tak byla jednou jedna noční košilka a ta byla chudá. A protože byla chudá, tak na sobě neměla žádné červené, ani modré, ani žluté, zelené nebo fialové proužčky, ani žádné vyšívání s kuličkami, čtverečky, hvězdičkami, kytíčkami, ani lístky. Byla jenom bílá, ale přitom byla moc hodná. A tak šla jednou na procházku a potkala jinou noční košilku.

Jéjéj, to je krásná košilka!“ vykřikla ta chudá noční košilka. Ona ta druhá noční košilka byla bohatá a byla krásně barevná a měla na sobě vyšívání čtverečky, proužčky a všelijaká kolečka a všecko možné, jak moc byla zdobená.

„Ach košilko, ty jsi tak krásná, ty se mně tak tuze líbíš,“ řekla ta chudá noční košilka té bohaté noční košilce, „pojď si se mnou hrát!“

Ale ta bohatá noční košilka byla pyšná.

„Nepůjdu!“ řekla, „ty na sobě nemáš žádné proužčky, ani žádná kolečka a nic, s tebou já si nebudu hrát!“ To řekla a šla pyšně dál.“

„To nebyla hodná noční košilka,“ řekl pejsek, „když si s tou chudou košilkou nechtěla hrát.“

„Baže nebyla,“ řekla kočička. „Však taky, jak si potom hrála sama, tak na sebe nedala dobře pozor a hrála si v blátě a moc se umazala.“

„To měla z toho, že byla pyšná!“ řekl pejsek, „a teď zas povídej dál!“

„No tak teda,“ povídala kočička dál, „tu chudou noční košilku to trápilo a byla z toho smutná. Šla domů, sedla si na postýlku a byla pořád ještě z toho smutná, jak si ta pyšná noční košilka s ní nechtěla hrát. A tu k ní přišel takový andělíček a povídá jí: ‚Proč jsi tak smutná, košilko?‘

„Já jsem smutná,“ řekla chudá noční košilka, „protože jsem potkala krásnou noční košilku, ta byla vyšívaná a měla na sobě všelijaká kolečka, jahůdky, čtverečky a proužečky a ta se mně tak tuze líbila a já jsem si s ní chtěla hrát, ale ona nechtěla, protože jsem chudá a nemám na sobě žádné takové vyšívaní, jako měla ona.“

„Nic si z toho nedělej,“ řekl andělíček. „Jen se pěkně svlékni a jdi hajat. Však ono se to do rána už třeba nějak spraví.“

Tak se tedy ta chudá noční košilka svlékla a šla pěkně hajat.

A když spala, zavolal ten andělíček ještě jiné andělíčky a ti tu košilku krásně vyšili a udělali na ní proužečky a červené tečky a čtverečky a ještě takové všelijaké věci, jak to má kdo rád, a ještě ji pěkně vyžehlili a pak zas odletěli. A když se ráno ta noční košilka probudila a oblékla se, tu se ani nemohla poznat. Šla na procházku a teď potkala tu pyšnou noční košilku, která si s ní včera nechtěla hrát. A ta pyšná noční košilka byla dosti umazaná, to jsme už povídali, a nemohla tu košilku ani poznat. „To je krásná noční košilka,“ řekla si, „kdyby si tak chtěla se mnou hrát!“

„Ať si s ní ta chudá košilka hraje!“ řekl pejsek kočičce. „Ať si s ní hraje a není taky pyšná, když tamta byla pyšná a nechtěla si s ní hrát!“

„To také že nebyla pyšná, ta chudá noční košilka,“ řekla kočička, „třebaže teď byla čistá a měla na sobě tečky a čtverečky a proužečky. Ona řekla té pyšné: „Jen si pojď se mnou, ty košilko, hrát!““

„To je dobře, to se mně líbí,“ řekl pejsek, „že se nestala pyšnou. A na co si všechno hrály?“

„No na všechno si hrály,“ povídala kočička. „Hrály si s panenkami i na prodávanou, na školu i na honěnou i na schovávanou, dělaly si věnečky a zahrádku, hrály si na vaření a na návštěvu a na všechno možné, až si dost vyhrály, a pak šly spolu do jedné postýlky spat. A ta pyšná noční košilka už nebyla pyšná, ona si řekla, že už nikdy pyšná nebude, a potom si ty dvě noční košilky spolu hrály každý den a nikdy se ani spolu nehádaly, ani žádná z nich nechtěla jedna druhé poučovat.“

„Tak to bylo dobře,“ řekl pejsek „A mně už tlapička nebolí. Já jsem na tu bolístku při tom povídání docela zapomněl.“

Pohádka – Jak našli panenku, která tence plakala (Povídání o pejskovi a kočičce)

Jednou celý den pršelo, všude bylo mokro a studeno a pejsek s kočičkou nemohli ven a neměli co dělat. A tak si povídali. „Víš, kočičko,“ řekl pejsek, „my bychom také měli mít nějaké hračky, jako mají děti. Když takhle prší, měli bychom si aspoň s čím hrát.“

„Cožpak já, já ani těch hraček moc nepotřebuji,“ řekla kočička. „Mně stačí klubičko nití, ba někdy i jen kousek papíru, když si chci hrát. Ale znám děti, které mají hraček, že ani nevědí, co s nimi, a ani si už pak s nimi nehrají a nechávají je po všech koutech válet.“ „Ba,“ bručel pejsek, „a to není od těch dětí hezké. Vzdyť je to škoda. Ani pak nedávají na ty hračky pozor, mají je špinavé, rozbité a roztrhané až hanba povídat.“

„To jsou nepořádné děti,“ řekla kočička. „Co já ti už viděla zkažených hraček! Takovým dětem, které si svých hraček nedovedou vážit, by se ani žádné neměly dávat. To kdyby pejskové a kočičky měli hračky, jistě že by s nimi zacházeli lépe než takové nepořádné děti.“

„To jistě,“ řekl pejsek. „A špatně by se svými hračkami zacházeli jen nepořádní pejskové a nepořádné kočičky. Také se někdy najdou nepořádní pejskové a nepořádné kočičky, ale těch je málo a od dětí je to horší, protože děti by měly mít lepší rozum než malé kočičky a pejskové.“

A tak si pejsek s kočičkou povídali o nepořádných dětech, až z toho usnuli a spali až do rána. Když se probudili, svítilo už krásně sluníčko a ani trochu už nepršelo. „Je pěkně,“ řekli pejsek s kočičkou, „to půjdem ven.“ A jak tak chodili venku, tak slyšeli, jak někde něco tence pláče. „Co to pláče, tak tenounce, není to nějaký ptáček?“ řekl pejsek. „To nebude ptáček, ptáčkové ani nepláčou tak jemně,“ povídala kočička, „to snad pláče nějaký brouček, že se mu něco stalo.“ „Nebo to snad pláče nějaký motýl,“ řekl pejsek. „Anebo třeba nějaká zlomená květinka,“ řekla kočička.

I hledali a hledali a koukali se dokola, odkud to tak tence pláče. A teď viděli, co to plakalo tak jemně a tenounce. Docela v koutě ve vysoké trávě – a ta tráva byla po dešti ještě mokrá – ležela pod kopřivami malá panenka. Nějaké dítě tam tu malou panenku ztratilo nebo pohodilo a panenka tam ležela už několik dní, napršelo tam na ni, až měla šatečky celé mokré, hlavičku měla trochu natlučenou a měla hlad a trochu kašel a bála se tam tak sama.

“Proč tak pláčeš, malá panenko?” ptali se jí pejsek s kočičkou. A panenka řekla: “Já pláču, protože mně je líto, že mne moje holčička tady tak pohodila, ztratila a zapomněla a že mám hlad a že se mně tu stýská tak samotné.” “Chudáčku, nám je tě také moc líto,” řekl pejsek. “Ta holčička, to nebyla tvoje hodná maminka, když tě tu tak mohla pohodit a nechat. To se takovým malým děťátkům, takovým panenkám, jako jsi ty, nemá dělat, protože jsou malinké a nemohou si pomoci.” A kočička řekla: “Víš co, nám je tě tak líto, my se tě ujmete a vezmeme tě k nám, když ta tvoje holčička tě nechtěla.”

Pejsek a kočička vzali pohozenou panenku a opatrně si ji nesli s sebou domů. Panenka už neplakala a byla ráda, že už se nemusí bát tak sama v mokré trávě a v kopřivách. “Tak,” radovali se pejsek s kočičkou, “teď máme naši panenku, tu jsme si našli, to bude teď naše děťátko!”

Kočička svlékla panenku z mokrých šateček, vyprala je, jak byly zamazané od hlíny, a dala je na sluníčko usušit, aby zas byly čisté a suché. Pejsek uložil panenku do postýlky, aby se zahřála, a přinesl jí rohlíček a hrneček mléka. Panenka se najedla a pak v postýlce pěkně usnula.

Pejsek s kočičkou chodili po špičkách kolem, aby panenku neprobudili, a těšili se z toho, že teď mají svoje děťátko. A kočička řekla pejskovi: “Něco ti, pejsku, povím: teď, když máme tohle naše děťátko, tak se o ně musíme starat.”

“To budeme,” řekl pejsek, “a budeme se o ni o mnoho lépe starat než ta její nehodná maminka, než ta nepořádná holčička, co tu panenku tak pohodila! Ta panenka se bude divit a bude se jí to líbit, jak se bude u nás mít dobře. My, panečku, ji nikde takhle nepohodíme!”

“A budeme ji držet pěkně čist'ounkou,” řekla kočička. “To víš, my kočičky se pořád myjeme a češeme, to já si už u ní vezmu na starost. Ale oho, pejsku, na něco jsme zapomněli! Vždyť my pro ni nemáme žádné hračky a ona si přece bude chtít s něčím hrát. A kde my pro ni nějaké hračky vezmeme, když žádné nemáme?” “Hm, to nemáme,” řekl pejsek, “s hračkami to bude u nás těžká věc.” “To bude,” řekla kočička; “musíme o tom přemýšlet.”

Tak o tom pejsek s kočičkou přemýšleli, jak by přišli k nějakým hračkám pro tu panenku. Žádné neměli, udělat hračky, to přece neuměli, to ani děti nedovedou, tak jak by to měli umět pejskové a kočičky, a ukrást potají nějaké hračky dětem, když si děti hrají, to ne, to by náš pejsek a kočička nikdy neudělali!

Pejsek přemýšlel a přemýšlel, až to vymyslel. “Už to mám!” křičel radostně, “už jsem na to přišel!” “Nekřič tak,” šeptala kočička, “vždyť nám probudíš tu naši panenku, to naše děťátko.”

“Tak koukej, kočičko, já ti to povím,” šeptal pejsek kočičce. “Přece zrovna včera jsme mluvili o tom, co děti mívají hraček, a nedovedou si jich vážit, a co jich poházejí a poztrácejí. A zrovna dneska jsme našli tu pohozenou chudinku, malou panenku. A tak já budu hledat, jestli ještě nenajdu někde nějakou hračku, kterou děti také ztratily nebo pohodily, a tu dáme té naší panence!”

“Tak je to dobře,” zaradovala se kočička, “tak jdi a koukej a hledej a snad někde najdeš nějakou pohozenou hračku, kterou bychom dali té naší panence.”

Pejsek šel, koukal, do všech koutů vlezl, všechno prošťáral, a to si, děti, ani nedovedete představit, co on tam všechno našel! To vy, děti, ani nevíte, jakých hraček jste už zkazily, poztrácely a pohodily! Vy na to hned zapomenete, ale pejsek je všechny našel. Tady v trávě našel míček, jinde našel ztracené formičky a bábovečky na písek, a našel korálky, barevné kostečky a nějaké nádobičko, které děti poztrácely, našel pohozená kamínka a

židličku do kuchyňky, našel plno obrázků, a jednu písťalku také našel, a také lžici a lopatku na písek, a našel poztrácené dřevěné domečky a stromečky, a nějaká dřevěná zvířátka taky našel, a našel toho tolik, že to ani unést nemohl.

“Jemine,” tak se divil a radoval, “to bude mít ta naše panenka hraček!” Donesl to všechno domů a kočička byla překvapená, co toho je. “Bože, co ty děti toho tak rozházejí a poztrácejí!” spráskla pacičkama a řekla: “To já se také ještě půjdu podívat. To víš, pejsku, já umím proslídit a prosmejčit všechno, kam ani ty nevržeš. A jistě toho také dost najdu.”

Košíčka šla, hledala, všechny koutečky prolezla a prosmejčila. A jéjéj, děti, co ona toho ještě našla! Co vy těch hraček pohodíte, zapomenete a poztrácejí! Někde v plotě našla kbelíček a jinde pomačkanou kropicí koněvku, v kopřivách našla pohozené kostečky ze stavebnice, v trávníčku našla střevíčky a punčošky ztracené z všelijakých panenek, a našla také jednu knížku s pohádkou a obrázky a kapesníček, a barevné hadříčky našla a nitě, a jinde zas našla vyšíváníčko, ataky našla jehlu kulatou, nepíchavou, a našla jednu panenečku docela malinkou panence na hraní a míček s peříčky a barevné papírky a házečí kroužek a ještě k tomu nějaké nádobíčko, no, našla vám toho pohozeného a poztráceného, že to ani pobrat nemohla!

Donesla to všechno domů a bylo toho tolik, že si z toho mohla s pejskem udělat krám na prodávání hraček. A to postavili kolem postýlky té pohozené panence. Panenka se probudila a měla velikou radost, když kolem sebe viděla tolik hraček, a moc se jí to u pejska a kočičky líbilo. Hrála si a hrála, hrála si s kočičkou a pejskem se všemi těmi hračkami a bylo jich tolik, že si ani dost se všemi vyhrát nemohla. Pejsek a kočička jí dali jméno Járinka a měli ji moc rádi a ona měla zas moc ráda je; tak se tam u nich dobře měla, že na svou dřívější maminku, na tu nepořádnou holčičku, která jí do kopřiv hodila, ani už nikdy nevzpomněla. A na všechny ty hračky, které jí pejsek s kočičkou našli, dávala pěkně pozor, žádnou z nich neztrácela, žádnou nikde nezapomněla, neztratila ani nepohodila.

A tak to tedy bylo, že ubohá pohozená panenka měla ze všech dětí a panenek na světě nejvíce hraček.

Pohádka – Jak krtek ke kalhotkám přišel

„Tady mě máte!“ volá krtek. Právě vylezl ze své hromádky. „Těch pokladů, co jsem našel v zemi. Kličku, hřebík, knoflík i zrcátko. Ale kam je dám? A co to tu visí na šnůře? Kalhotky s kapsami. Ty jsou hezké! A co by se všechno do kapes vešlo! Myško, milá myško, nevíš, kde bych také kalhotky dostal?“ „Nevím,“ řekla myška, „ale možná by ti poradily tamhle ty modré kytičky.“

„Ty moje modrá kytičko, pověz mi, kde bych dostal takové hezké kalhotky?“

„Povím, to víš, že povím. Jmenuji se len. Když uděláš, co ti poradím, budeš mít takové kalhotky i ty.“ „Udělám, udělám všechno, co je třeba.“

„Potřebuji zalít,“ řekl len, „mám žízeň. Dones mi vodu a uvidíš, jak pěkně porostu.“ Krtek nosil vodu, zaléval len a len rostl. Rostl a zrál, až uzrál. „A teď ti poradím, co udělat dál,“ řekl len. Krtek kýval hlavou, že si dá poradit. Len vytrhl a svázal do otýpky. Pak jej donesl k rybníku a namočil do vody.

„Kvák,“ zavolala na krtka žába, „počkej, pomohu ti. Často jsem viděla, jak se len namáčí. Svalíme na len kámen, aby len zůstal pod vodou. A načpak potřebuješ, krtku, len?“

„Na kalhotky přeče,“ řekl krtek. „Ze lnu se dělá plátno a z plátna se šijí kalhotky. To bude krása, až je budu mít! Kalhotky s velkými kapsami!“

Když se len hodně namočil, vynesl jej krtek na břeh. „Teď mi na sluníčku hezky proschni. Já si na chvíli odpočinu.“ Slunce hřálo, len schnul a krtek usnul. Když se probudil, byl len suchý. „Tak jsem len otrhal, namočil, usušil, ještě jej posbírám a odnesu čápo.“ Krtek len posbíral a šel navštívit čápa. „Kmotříček čáp mi jistě pomůže,“ říkal si cestou, „jenom aby byl doma.“

„Dobrý den, kmotříčku čápe!“

„Klapy, klap,“ zaklapal čáp zobákem, „to jsou k nám hosti! Copak mi, krtku, chceš?“

„Kmotříčku čápe, buď tak hodný a rozlámej mi stonky lnu.“

„Klapy, klap, a načpak ten len?“

„Ze lnu bude plátno a z plátna kalhotky. S velikými kapsami. Moc je potřebuju.“

„Klapy, klap, kalhotky říkáš? A moc je potřebuješ? To ti rád pomohu.“

Čáp rozlámal zobákem stonky lnu. „Děkuju!“ volal krtek a rozběhl se za ježkem.

„Ježku, ježečku, smím se na tvých bodlinách pročesat rozlámaný len?“

„Pročesat len? A pročpak?“

„Ze lnu bude plátno a z plátna kalhotky. S velikými kapsami. Moc je potřebuju.“

„I tak si len pročesej, pojď a pospěš si. Jsem už od rána ospalý,“ zívá ježek.

Krtek česal stonky, až vyčesal vlákna lnu.

„Děkuju ti, ježečku,“ poděkoval krtek, ale ježek ho neslyšel. Už zase spal.

S pročesaným lnem běžel krtek k pavoučkům.

„Milí pavoučkové, prosím vás, usoukejte mi z mého lnu nitě.“

„A načpak ti budou, krtku, nitě?“

„Z nití se utká plátno a z plátna se ušijí kalhotky. Kalhotky s velkými kapsami. Moc je potřebuju.“

„Kalhotky? S velkými kapsami?“ divili se pavoučkové. „To víš, že ti pomůžeme.“

A pavoučkové se dali do soukání. Soukali, až usoukali.

„Děkuju vám, pavoučkové!“ volal krtek a běžel k borůvkám, aby mu nitě obarvily.

„Čáp mi stonky rozlámal, ježek mi je pročesal, pavoučkové usoukali nitě, borůvky je obarvily. Vás mravenečkové, pěkně prosím, utkejte mi z nití plátno.“

„A načpak ti bude, krtku, plátno?“

„Z plátna budou kalhotky. Kalhotky s velkými kapsami.“

„Když kalhotky, to ti plátno utkáme,“ slíbili mravenečci. A postavili na pasece tkalcovský stav, takový stroj, na kterém se tká z nití plátno. Tkali od rána do večera. „Sláva, už je to hotovo! Pěkně děkuju.“

„Pane, raku, přinesl jsem vám plátno. Prosím vás, nastříhejte mi z něho na kalhotky. Na kalhotky s velkými kapsami.“

„To je plátno,“ pochvaluje si rak, „to je plátno, z toho se bude na kalhotky pěkně stříhat.“

„Ještě ty kapsy, vid’?“ povídá. „Budou i kapsy, budou.“ „Jen ať jsou veliké, aby se do nich hodně vešlo,“ prosí krtek.

„S žábou jsem len namočil, čáp mi stonky rozlámal, na ježkovi jsem je pročesal, pavoučkové usoukali nit, borůvky nit obarvily, mravenečkové plátno utkali a rak mi je nastříhal na kalhotky. Na kalhotky s kapsami. A ty ptáčku rákosníčku, prosím, prosím, ty kalhotky ušij.“

„Ušiju,“ řekl Rákosníček, „ušiju,“ a kalhotky ušil.

„Tady máš, krtku svoje kalhotky. Ať ti slouží a hezky si je užij!“

„Ach ne, to jsou krásné kalhotky! A ty kapsy! Tam se vejde všechno, co jsem v zemi našel. Kulička i hřebík, knoflík i zrcátko. Ale nejdřív se ještě do zrcátka podívám. To je krása! Viděli jste už někdy takové kalhotky?“

Tralala Sluší mi ty kalhotky. Kalhotky s kapsami.“

OBLEČENÍ

